

Göksel Arsoy
ALTIN ÇOCUK

Remzi Kitabevi

Göksel Arsoy
ALTIN ÇOCUK

Remzi Kitabevi

ALTIN ÇOCUK / Göksel Arsoy

© Remzi Kitabevi, 2017

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: A. İlhan Gülek

Düzeltili: Nesrin Arslan

Kapak: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1819-7

BİRİNCİ BASIM: Kasım 2017

Kitabın basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 12068 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çiğçi Mücellit, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul

Tel (212) 629 4783

İçindekiler

Neden Yazdım?, 7

BİRİNCİ BÖLÜM

Çocukluk ve Gençlik, 9

İKİNCİ BÖLÜM

Ve Yeşilçam, 45

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ve Sahne, 115

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sosyal Faaliyetler, 147

BEŞİNCİ BÖLÜM

Aileden ve Dostlardan, 171

Teşekkür, 199

Neden Yazdım?

Son yıllarda gazetelerden ve yayıncılardan hayat hikâyemi yazmak için büyük bir talep hatta baskı vardı. Bu konuda pek çok teklif de geldi. Onlara, “Siz benim hayat hikâyemi yazamazsınız çünkü beni yeterince tanımıyorsunuz. Kiminiz sadece sinemayı biliyorsunuz, kiminiz sahneyi. Ama benim bambaşka bir yaşamım daha var,” dedim.

Dostlarımın da teşviki, hatta baskısıyla yazmaya başladım. Yaklaşık iki yıl oldu. Gazete kupürleri, magazin mecmuaları, fotoğraflar, film afişleri, röportajlar ve dostum İlhan Gülek’le konuşmalarım hafızamı daha da canlandırdı. Hatırladıkça yazdım, yazdıkça hatırladım.

Çocukluğum, ailem, ilk gençliğim, sinema, sahne hayatım arkadaşlarım, dostlarım, sosyal çalışmalarım ve özel hayatım hakkında hiç bilmediklerinizi okuyacak ve beni sahiden tanıyacaksınız.

Beni sevenlere, sayanlara, unutmayanlara minnettarım.

BİRİNCİ BÖLÜM

*Çocukluk ve
Gençlik*

Annem-Babam...

Annem Hesna Hanım, Hanya eşrafından Girit Mutasarıfı Mollazade Ali Talat Bey'in torunu ve Hırkazade Ahmet Bey'in kızıdır. Babam Remzi Bey, Drama'ya yerleşen bir ailenin çocuğudur. Dedem Berkofçalı Ömer Lütfi Efendi, babaannem Zübeyde Hanım'dır. Mübadelede göç etmişler. Zor ve sıkıntılı günler yaşamışlar. O günlerin zorluğuna kanıt olacak bir olayı babam anlatmıştı. Mübadele sırasında dört atlı arabaları ile Drama'dan aile olarak telaşla yola çıkarken en küçük çocuk İhsan'ı beşikte unuttuklarını fark etmişler. Arabayı durdurup atlardan birini çıkaran babam, geriye dönüp kardeşini beşiğinden alıp getirmiş. Ne hüznü ve zor yıllarmış.

Girit'ten Bakırköy'e, Bakırköy'den Kayseri'ye

Annemin ailesine Girit'teki mallara karşılık Bakırköy'de bahçeli, üç katlı bir ev, babamın ailesine ise Adapazarı'nda bir çiftlik verilmiş. Bir müddet sonra Adapazarı'ndan Fatih'e yerleşmişler. İlerleyen yıllarda iyi bir motor ustası olan babam Almanya'ya giderek Junkers Fabrikası'nda çalışmaya başlamış, dizel ve oksijen motorları üzerine iyi bir kariyer yapmış. Almanların Kayseri'de kurmakta oldukları tayyare fabrikasında dizel ve oksijen motorları uzmanı eksikliği ortaya çıkınca Alman ekibindeki başmühendis, "Aradığımız adam Almanya'da Junkers Fabrikası'nda, onu getirelim," demiş ve Hava Kuvvetleri, Dışişlerini arayarak elçilik vasıtasıyla "vatan millet" diyerek babamı Kayseri tayyare fabrikasına dizel motor uzmanı olarak getirmişler.

Annem ve babam Bakırköy'de tanışıp evlendikten sonra Kayseri'ye gitmişler. Orada bambaşka bir çevrede yaşam kur-

Anne ve babası.

Göksel Arsoy annesi ve babası ile.

muşlar. Ben Kayseri’de Hava Üs-
sü’nde doğdum. Kardeşim Nursel İs-
tanbul’da doğdu.

Taş Mektep

İlkokul birinci sınıfı Bakırköy’de,
Yenimahalle’deki Taş Mektep’te oku-
dum. Taş Mektep, Reyhan Sokak’taki
evimizden kırmızı tuğlalarıyla görü-
nürdü. Bakırköy’ün en eski okulla-
rındandı ve heybetli bir yapısı var-
dı. Akşam ışıklar sönünce de bir hayalet şatosunu andırırdı.

Uydurduğumuz korkunç hikâyeleri birbirimize anlatırdık. Bakır-
köy’ün çok kültürlü yapısı okula ve öğrencilerine de yansyordu.
Bu kitabı hazırlarken hatıralarım canlansın diye Reyhan Sokak’ta
dolaştım. Okulumun da önünden geçtim. O güzel okul büyük bir
yangın geçirdi, sonra restore edildi ama ne yazık ki şimdi kapalı.
Okuldan çocukların sesleri yükselmiyordu. Hüzünlendim. İkinci
sınıftan lise birinci sınıfa kadar babamın işi nedeniyle Kayseri’de
okudum. Yazları annemle İstanbul’a Bakırköy’e dönüyorduk.
Dönüşteki heyecanımı ve sevincimi anlatamam. Çocukluğum
hem Bakırköy’de hem de Kayseri’de geçti.

Çocukluğumun Bakırköy’ü ve Evimiz

Çocukluğumun Bakırköy’ü bambaşkaydı. Tam bir sayfiye yeri-
di. Sahil yolu yoktu. İskele Caddesi’nden aşağı iner denize atlar-
dık. Bakırköy; doğayla, sanatla, kültürle, tarihle, eğlenceyle ve
denizle iç içeydi. Sahilde Bizans sütunları, lahitleri vardı. Semt,
adeta bir yalılar şehriydi. O güzelim yalılar sahil yolunun geçi-
şiyle yıkıldı. Yalılar şimdi sadece sokakların adında kaldı: Beyaz
Yalı sokağı, Sakızlı Yalı sokağı ve diğerleri...

Büyükbabam yani annemin babası yağ tüccarıydı O öldük-
ten sonra yaşamımızda değişiklikler olmaya başladı. Evdeki har-
camalar daha da dikkatli yapılmaya başlandı. Bir gün evdeki

herkesin suratı asıktı. Birazdan eve bir kamyon ve hamallar geldi. Antredeki büyük mermer masayı, sandalyeleri, duvarlarımızı süsleyen ve bakmaktan büyük zevk aldığım, hayallere daldığım bazı yağlıboya tabloları alıp gittiler. Olanlara anlam veremiyor, biraz korku, biraz endişeyle izliyordum. Anneannem durumumun farkına varmış olacak ki, yanıma gelip, ben üzülme-yim diye başımı okşayarak, “Yeni eşyalar gelecek, onun için bu eşyaları gönderdim,” dedi. İlerleyen aylarda yeni eşya gelmeyince durumu anlamış ve çok üzülmüştüm.

Bakırköy’deki evimiz çok renkliydi: biz, anneannem, Nursel, teyzelerim, dayılarım, yengem ve yeğenim Gülcan. Sabahları Mehmet Ağa, atının iki tarafına astığı küfelerle taze sebze-meyve getirirdi. Hepsi mis gibi kokardı. Mutfakta teldolap vardı. Girit yemekleri yapılırdı. Mis gibi zeytinyağıyla sebze ve çeşitli otlar pişerdi. Bembeyaz örtülü sofraya beraber oturulurdu. Sofra adabı vardı. Aile büyüğü afiyet olsun demeden yemeğe başlanmazdı. Yemeği yapanlara “elinize sağlık” demeden sofradan kalkılmazdı. Yemeğin ardından da mutlaka büyüklere kahve gelirdi.

Küçüklere “Çocuklar kahve içmez, yoksa Arap olurlar” denirdi.

Bakırköy’de pek çok çiftlik ve bostan vardı. Mahalleler adını ağaçlardan almıştı: Sakız Ağacı, İncirli, Zeytinlik, Cevizlik gibi. Bostanlardan eşeklerle, meyve-sebze gelirdi. Yazları yediğimiz kavun ve karpuzların tadı hâlâ damağımdadır. Akşamları tıka basa yedikten sonra, kasten derin kesilmemiş kavun ve karpuz kabuklarının içini de bahçedeki çöp tenekesinin başında yengemle yer, gülerdik. Annem görse kıyameti koparırdı. Yengem, benimle çocuk olurdu, ne istesem yapardı. Benim de bir ya-

nım hep çocuk kaldı. Ama yengem gitti. Zaman zaman aklıma geliyor çok özlüyorum.

Küçük dayımla da aram çok iyiydi. O beni akşamları Bakırköy'deki dondurmacı Bulgar Madam'a götürürdü. Dondurmalar Bakırköy'deki mandıralarda sağılan taze süttten yapılırdı.

O zamanlar dondurma elde, İstasyon Caddesi'nde, EbuZZiyya Caddesi'nde piyasa yapılırdı. Güzel giysili kızlarla, yakışıklı delikanlılar flört ederdi. İstasyonda trenin gelişi beklenirdi. Tren sesiyle çarşı dalgalanırdı. Tertemiz giyimli esnaf dükkânlarının kapısına çıkar, müşterilerini içeri buyur ederdi. Ermeni kadınlar evlerin cumbalarından, ferforjeli balkonlardan gelip geçmeleri seyreder, bazılarına laf atar, onlarla sohbet eder, güflüşürlerdi. Herkes birbirini tanır, selamlaşır, konuşurdu. Esnafın çoğu Ermeni, Rum ve Yahudilerden oluşuyordu. Bakırköy ne güzel, ne samimi bir köydü. Bakırköy'ün bütün bozulmalara rağmen bugün de bu çok renkliliği, kültürlülüğü koruyor olması beni çok sevindiriyor.

Babamın işi nedeniyle Kayseri'ye göçmek zorunda kaldık. Mahallemizden yengemden, dayımdan, eniştemden ayrılmak bana çok zor geldi. Ama Kayseri'de de çok güzel bir çocukluk yaşadım. Top oynar, bisiklete biner, akşam yemeğine geç kalırdım. Nursel, saha kenarına gelir evden kızacaklar diye ağlardı. Kayseri mantısına bayılırdım. Bazı akşamlar beni subay gazinosuna samsa tatlısı almam için gönderirlerdi. Evde paket açılınca hepimize üçer tane samsa tatlısı düşerdi.

O günlerde bir akşam ailece gazinoya yemeğe gittik. Samsa tatlısı istedik. Hepimize dörder tane geldi. Babam yüzüme tebensümle bakıp, “Şansımıza bak porsiyonları büyütmüşler,” dedi. Foyam ortaya çıkmıştı. Babam yaptığımı anlamış ama beni yüzlememişti.

Hava Üssü'ndeki çocukların en büyük eğlencesi bisiklet ve bisiklet yarışlarıydı. Bazen düşer yaralanır ama geç saatlere kadar bisikletin üstünden inmezdik. Hatta bazen Üs'sün dışına da

kaçar, şehre giderdik. Üs komutanı özellikle hava karardıktan sonra bisikletle şehre gitmemizi tehlikeli bulmuş ve yasaklamıştı. Bizler yine de kaçıyoruz. Çok heyecanlı günlerdi. Çünkü bir de dönüp Üs’se girme zorluğu vardı.

Bir gece Nizamiye kapısında bizi yakaladı ve bisikletlerimizi ceza olarak bir hafta aldı. Spor olsun diye gittiğimizi söyleyince, “Ben size spor yaptırırım, merak etmeyin,” dedi. Üsteğmen Adnan’ı spor yaptırсын diye başımıza koydu. Spora on dört kişi başladık, sekiz kişi kaldık. Üsteğ-

men; futbol, voleybol, jimnastik yaptırıyordu. Erciyes’te kayak yapıyorduk. Gece eve geldiğimde yorgunluktan oturamıyordum, erkenden uyuyordum. Bir süre sonra barfiks ve atletizm başladı, yüz metre koşuyordum. Babam Finlandiya’dan kabaralı koşu ayakkabısı da getirtmişti. Allah komutandan ve üsteğmen Adnan’dan razı olsun.

Belki de Kayseri Hava Üssü’nde pilotlar arasında büyüdüğüm için bütün gayem hep pilot olmaktı. Üs’ün çocukları hep beraber sabahları otobüsle okula giderdik. Ben bazen otobüse binmez, uçuş kulesinin oraya giderdim. Akşama dek pilotlarla konuşurdum. Kendimi pilot zannederdim. Bazı günler uçuş kulesinden avcı ve hafif bombardıman uçaklarının kalkışlarını seyredirdim. Ertesi gün gidecek olan bazı malzemeleri muhtelif yerlere götürecektir nakliye uçağına, C47’lere binerdim. Benim bu aşkıma bilen kaptanlar ikinci pilotu kaldırır, beni oturtur ve uçak kullanmayı öğretirlerdi. Bazen havadayken, “bak kumanda sende” dediklerinde levveyi heyecanla tutardım. Acemiysen tayyare titremeye başlar. Ama biraz alışkınsan tayyare titremez. Çok enteresan ama uçaklar da atlar gibidir. Bir gün yine uçarken, kap-

tan, “Göksel,” dedi. Ben hiç arkama dönmeden, “Efendim,” dedim. Bunun üzerine kaptan, “Aferin, sen bu işe çok yatkınsın. Biz pilotları yetiştirirken bazıları ismini söylediğimiz zaman bütün vücutlarıyla dönüyorlar. Onlardan pilot olamaz,” demişti. Nasıl gururlandığımı bugün gibi hatırlıyorum.

Hep pilotların yanına gidiyordum. Üs’te Amerikalı havacılar da vardı. Tipleri, tavırları, davranışları hatta gülmeleri bile farklıydı. İyi, samimi insanlardı. Beni de çok seviyorlardı. Amerika’dan bol bol film getiriyorlardı. Gelen son filmleri subway gazinosunda herkesten önce seyrediyorduk. Filmler bizimkilere pek benzemiyordu. En çok macera filmlerine bayılırdım. Onlardaki aksiyon beni çekiyordu.

Artık büyüyordum. Okulda sarışın, yeşil gözlü, çok güzel bir sevgilim vardı. Çocukluk aşkımdı. Onun için bir şiir yazmıştım. Aklımda küçük bir bölümü kaldı:

*Bana bir gün vazgeç bu aşktan derlerse,
Vazgeçemem bu aşk benim ömrümdür derim.
Ya o kızı bir başkası sevdi derlerse
Acırım o vefasızı sevene derim.*

Hava Üssü’ndeki orduevinde gece yapılan balo ve düğün kutlamalarına ailelerimiz, biz çocukları götürmezlerdi. Buna hem üzülür hem de merakımızdan çatlardık. Kutlama salonu orduevinin ikinci katındaydı. Bir gece ikinci katın penceresinden içeriye seyretmek için camla kaplı çiçek serasının üstüne çıktık. Çocuklardan birinin yanlış yere basması ile camlar kırıldı. Bazılarımız yaralandı. Büyük bir tehlike atlattık. İçeride müziğin gürültüsü olduğu için duymadılar. Hepimiz kaçtık. Anladıklarından eminim ama yüzümüze vurmadılar, ceza almadık. Hava Üssü’nde komutanın muhterem annesi koruyucu meleğimizdi. Bu badireyi de onun sayesinde atlattığımızdan emindik.

Lise çağına gelmişim ve bayağı da boylanmışım. Okulda da voleybol oynuyordum. Amerikalı subaylar bizlere voleybol ma-

“Aşkı öğreten adam!”

Sinema izleyicilerinin sevgilisi olarak yıllarca sanat dünyasında zirvede kalan Gökseel Arsoy için en anlamlı nitelemeyi yine kadın sinema izleyicileri yapmıştır: “Bize aşkı öğreten adam!”

Kentlileşen ve değişen toplumun sinema dünyasındaki sembolü olan Gökseel Arsoy, dik duruşu, zarafeti ve sosyal etkinlikleriyle de ünlenmiştir. Renkli yaşamı boyunca ilgi alanları film yapımcılığından biniciliğe, tenis oyunculuğundan havacılık tutkusuna kadar çeşitlilik göstermektedir.

Bu kitapta Gökseel Arsoy'un çocukluğu, ailesi, ilk gençliği, sinema ve sahne hayatı, dostları, özel yaşamı üstüne kendi kaleminden çok şey okuyacak, ünlü sinema yıldızını tüm yönleriyle tanıyacaksınız.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1819-7

9 789751 418197